

Svanesång intill Skuggan (4/9)

24.

O himmelska pannkakor, o alla heliga marängbottnar, o gudomliga banansviss, o söta öde, jag var kär! Förälskelsen hade slagit ner i mig som en blix, det var underbart, jag var lycklig på ett sätt som fick det att strama kring handlederna. Jag var kär i en underbar man som fyllde mig med solsken, som målade mig honungsgul. O, jag var så himlastormande jättekär att jag hade kärleken i mig i varje andetag, i varje hjärtslag, i varje sekund. Jag visste precis hur det började, det var den där gråmulna halvregniga dagen i Storstaden. Han fladdrade till i mig så att det plötsligt inte var tillräckligt att se honom och höra honom, jag måste dofta honom också. Mina näsvingar vidgades och jag såg i mannes väsen att han förstod.

25.

Småningom blev jag allt oftare ensam. Jag hade hästarna att pyssla med och Buddy som sällskap. De andra var någon annanstans. Jag red omkring på åkrarna och var konstigt avtrubbad, som om jag tappat bort glädjen som funnits i mig. Kanske var det min själ jag tappat, kanske jag hade blivit själlös? Eller kanske jag hade överfört själen, kanske den fanns i barnen? Ruben brukade åka iväg med Iris utan att säga vart. Jag ville inte bråka och tänkte att Iris hade det bra. Då hon var hemma var hon ofta i stallen och ritade, och vi brukade berätta sagor för varann.

26.

Tomheten gjorde mig likgiltig. Jag brydde mig inte om Rubens gliringar, eller att han uteslöt mig. Jag önskade att han skulle hitta någon annan och lämna mig i fred. Jag hade gjort mitt, jag orkade inte längre. Ruben ville inte ha mig med i sina födelsedagsplaner. Jag blev nästan förvånad över att bli inbjuden, och dessutom i egenskap av värdinna.

27.

De här sällsynta morgnarna som jag hade tillsammans med barnen levde jag. Vi hade det så fint. Jag såg ut över ridbanan där morgonens fukt hade färgat sanden mörk. Jag såg de färdigt uppställda vackert målade hindren och mindes vilken iver de brukat fylla mig med. Snart skulle Iris vakna och komma springande, galoppera omkring på banan i pyjamas och leka häst. Danne mockade i boxen bredvid mig. Vi var noggranna och bäddade med ett tjockt lager spån åt hästarna. Äppelträdet dignade, de uråldriga askarnas blad gulnade mot orange och i luften kunde vi känna den första höstdoften. Vinden hade tagit med sig ett stänk av det svala, en föraning om kolden.

Danne såg så bräcklig ut där han stod lutad mot den röda grepen. Solstrålarna som silades genom gallret för fönstret fick honom att se randig ut. Jeansen var slitna och hade ett hål på knäet. Hans ögon var stora och allvarliga då han såg på mig. Jag behövde inte fråga för att veta. Han bar på Rubens hemlighet. Så måste det vara, Ruben hade dragit med Danne i sitt smutsiga spel. Ruben hade bedragit, han hade en annan. Min första reaktion var lättnad. Jag skulle bli fri, äntligen. Men då jag såg min sons blick full av fasa, såg hans skräckfyllda förtvivlan söndrades något i mig. Det var som om mitt inre hade bestått av en bubbla av glas som sprängdes i miljoner tårar.

28.

Christina lät rädd då jag ringde upp henne. Fånigt. Hur kunde hon vara rädd för att prata med mig, hon som inte ängslats för att skaffa två barn med min man? Jag frågade henne vad hon kände för Ruben och hon svarade att hon tyckte han var trevlig och att hon trodde sig älska honom. Med min lenaste röst bad jag henne ta honom, bara ta bort honom från mig, bara befria mig. Befria mig så att jag skulle bli befriad från det eviga hotet om att han skulle skjuta sönder hästarnas knän, skjuta sönder mig, skjuta sönder allt som var viktigt för mig. Hon flämtade till. Synd att jag glömde nämna om de eviga nattimmarna.

© Mia Bergenheim

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Bergenheim med Poeter.se id #49063 innehar upphovsrätten